

EXTRA PORCE ÚCHVATNÉHO STEAMPUNKU A DOBRODRUŽSTVÍ

VELKÁ HRA

NÁRAMNĚ ČTIVÉ A NA MNOHA MÍSTECH NAPÍNAVÉ | PRVNÍ VYDÁNÍ

NAPSAL VLASTNÍM, PAROU POHÁNĚNÝM, PEREM:

JAN PROCHÁZKA

JAN PROCHÁZKA

VELKÁ HRA

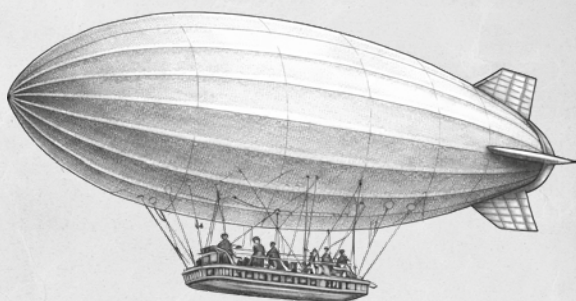

MOTTO:

Vyprávění příběhů je jedna z věcí,
kterými se lidé odlišují od zvířat.

Velká hra původně vznikla jako dárek pro mou dceru. Když jsem se dozvěděl, že se nám narodí, rozhodl jsem se pro ni napsat knížku. Tehdy jsem byl okouzlen steampunkovým románem Petry Slovákové *Démon z East Endu* a knihou Petera Jelínka *Norr, ochraňuj Británii!* Díky tomu se z *Velké hry* nakonec stala dobrodružná knížka, ve které se po nebi prohání vzducholodě a historické postavy nejsou takové, jak je známe z hodin dějepisu.

Velkou hru věnuji především tobě, Hančo, ale věřím, že si ji užijí všichni, kdo mají smysl pro dobrodružství.

Píše se rok 1920. Evropa se již vzpamatovala z první velké války, a přesto, že vkročila do nového století s hlavou vztyčenou, nemá ani náhodou vyhráno. V únoru 1917 totiž došlo v Rusku k státnímu převratu. Na východě Evropy se stahují mračna a prezident mladičké Československé republiky Tomáš Garrigue Masaryk se chystá do Budapešti na zasedání rady představitelů všech evropských vlád. Je třeba rozhodnout, jak postupovat proti požáru komunismu, který by mohl zachvátit celou Evropu.

Zatímco železnici i námořní dopravě dominuje pára a oblohu ovládly vzducholodě, mnoho vědců především ve vojenské, ale i soukromé sféře experimentuje s benzínovými motory. Do vzduchu se již vznesly první aeroplány a éře páry již brzy odzvoní...

PROLOG

Nocí, jež zahalila Věčné město, se valí železný kolos, jehož nýty pokrytý trup se leskne v proudech deště. Parní stroj s těžkým duněním drtí dlažbu vatikánských ulic, zatímco se nad střechami honosných paláců křížují blesky častěji než všichni věřící, kteří kdy kráčeli po dláždění tohoto centra katolické církve. Kovová obluda míjí řady barokních fasád, kde se z výklenků znechuceně šklebí tváře světců, bičované provazy vody. Sochy na Berniniho kolonádě vypadají v záři výbojů jako zástup kamenných obrů, kteří s roztaženými pažemi mlčky přihlížejí průjezdu kouřící stvůry. Každý mramorový záhyb jejich rouch je smáčen deštěm a jejich slepé oči upřeně hledí do temnoty.

Uvnitř kabiny je atmosféra k zadušení. Stísněný prostor je vyplněný pachem horkého oleje, vlhké látky a ostrou vůní ozónu zvenčí. Vzduch je dusný, nasycený sálavým teplem kotle, a stěny se rosí vysráženou vlhkostí.

Obrněnec právě míjí Svatopetrské náměstí, kde se siluety kolonád ztrácejí v provazech deště, a vášnivá diskuze v kabině oplechovaného stroje se přiostruje.

„To si snad ze mě děláte srandu, pane barone! To sem moh rovnou zůstat doma, zatraceně.“ „Nerozčilujte se, pane Purgere, můžete si za to sám. Já vám říkal, že po tom vašem kábulském fiasku pojedu na jednání s těma fráterama radši bez vás. Ale vy ne. To bylo pořád, já se chci vykoupat ve Fontáně di Trevi, poprat se s tygrama v Koloseu a načurat do všech tří kašen na Piazza Navona.“ „No právě, a teď mám místo toho smrdět v tanku a čekat na to, až se tady pan chytřej vykecá do bezvědomí.“ „A dost už! Tahle zakázka by mohla být nejvýnosnější kšeft naší kariéry. Ale už z toho prvního telefonátu jsem poznal, že ten starý vlk je mazaný jak liška a nám nedá nic zadarmo, pane! Tohle bude vyžadovat víc než svaly, chirurgickou jemnost a diplomacii. A těch se vám, přiznejte si to už konečně, zoufale nedostává!“ „Utlouk ste mě argumentama, stejně jako dyc-ky. Tak já teda zůstanu v tanku, ale přísahajte mi na svůj baret, že až celá tahle šaškárna skončí, uděláme si vejlet do Říma a...“ „Já vím, kašna, fontána a tygři.“

KAPITOLA PRVNÍ

To dobrodružství, ostatně jako většina podobných, začalo zcela nevinně. Ze začátku snad ani nevypadalo jako dobrodružství, alespoň ne takové, jaká jsem znala z dobrodružných románů. Spíše připomínalo rutinní novinářinu. Ve chvíli, kdy mě vzbudilo hlasité mňoukání mého kocoura Ondřeje, který se tak jako každý den netrpělivě dožadoval své ranní porce kousků vařeného kuřecího masa, netušila jsem nic o zbraních totálního ničení, velkých spiknutích ani tajných agentech. Ale nepředbíhejme událostem.

Když jsem toho osudného rána roztáhla závěsy svého podkrovního bytu, chtělo se mi zpívat. Petřín se svou ocelovou rozhlednou zdobenou nedávno nainstalovaným majákem pro vzducholodě, který v noci zářívá nad městem jako velké rudé oko, i Pražský hrad tyčící se nad uličkami Malé Strany se koupaly ve slunci a sluneční paprsky tančily také na vlnkách stříbropěnné Vltavy, jejíž hladinu čerily lopatky kolesových parníků. Na lelkování dnes ovšem nemám čas, vždyť mě už za pár hodin čeká rozhovor s cestovatelem